

overtage det. Det er blot det, jeg har bemærket; og det maa staae fast. Naar en Minister siger, at hans Stilling bliver vanskelig, dersom en Udgift ikke bevilges, og det senere virkelig viser sig, at der indtræffer Ulykker, som han kunde have forhindret; saa kaste vi alligevel Ansvar et derfor over paa den paagjældende Minister; frygter derimod Ministeren, at der vil møde saadanne Vanffeligheder, at han bliver nødt til at gjøre Udgiften, naagtet den ikke er bevilget, og det da viser sig, at hans Frygt har været ugrundet, saa kommer man maaskee bagefter og siger: See der, denne Udgift har viist sig unødvendig, og Du staaer til Ansvar derfor. Saaledes er Stillingen. Jeg vil meget gjerne indrømme, at det er en Feil at være for streng med Hensyn til Bevillingsretten, enten forud eller bagefter; det er min Anskuelse, og derfor skal man indrette det saaledes, at man ikke paalægger Ministrene et ubilligt Ansvar. Enten skal man bevilge forud, hvad Ministrene under visse Omstændigheder begjære, og da kan man paalægge dem Ansvar, eller, naar man vil være meget streng i Henseende til Udøvelsen af Bevillingsmyndigheden, holde Bevillingen indenfor snevre Grændser og saa igjen være maadeholden med de Udsættelser, man senere gjør angaaende Overfridelserne. Have Forholdene derhos med Grund været betragtede som vanskelige, og Regjeringen, støttende sig dertil, overfiredet Bevillingen, saa maa man, selv om ingen Vanffeligheder ere indtraadte, være billig og imødekommende og bevilge bagefter, hvad man har troet ikke at burde bevilge forud. Om man forøvrigt skal bevilge forud eller bagefter, kan ved saadanne smaa Summer som den heromhandlede være ligegyldigt, men, saasnart det gjælder om udefinerede større Summer, skal man være forsigtig, for ikke at give Ministeriet Anledning til uforholdne Udgifter; man skal da ikke være for streng bagefter, thi derved paabyrder man Ministeriet et ubilligt Ansvar. Jeg troer, som sagt, at Ansvar et ligger een gang fast hos Ministeriet, men derfor mener jeg ikke, at Ministrene skulle gjøre et Spørgsmaal som dette til et Cabinetsspørgsmaal, naar de ikke troe, at det har en aldeles absolut Betydning for deres Virksomhed.

**Finansministeren:** Der er dog Noget i den sidste Udtalelse, der bevæger mig til at tage Ordet. Jeg troer, at det vilde være en meget mislig Opfattelse af Bevillingsretten, naar man forelægger Rigsdagen et bestemt Spørgsmaal om Bevilling af en bestemt Sum i et bestemt angivet Tiemed, og Rigsdagen naagter den, at man da vilde mene, at der alligevel bagefter, naar man ansaae Udgiften for nødvendig, skulde være en Ret tilstede for Ministeriet til at afholde Summen, og at dette da kunde vente, at en senere Rigsdag vilde stadfæste Rigtigheden af en saadan Fremgangsmaade. Jeg troer ikke, at man tør betragte dette som Noget, der vilde være i sin Orden. Jeg indrømmer vel, at der kan være Forhold af en saa paatrængende Natur, at det lige frem bliver den vedkommende Ministers Pligt at afholde Udgifter, naagtet de ere naagtede, og sætte sig udover det Brud, som derved gjøres paa Bevillingsretten; men det maa stedse fastholdes, at der hertil udfordres ganske særegne og paatrængende Omstændigheder, og jeg troer derfor ikke, at Thinget kan sige til Ministeren: „Nu naagte vi Udgiften, men, hvis Du troer, at den er fornøden, saa kan Du senere afholde den, og vi ville da, naar engang Spørgsmaalet er om at bevilge disse Udgifter, være billige og bevilge dem“. Dette troer jeg er constitutionelt urigtigt, og jeg troer ikke, man vil kunne fordre, at noget Ministerium skulde gaae ind derpaa, navnlig under de nuværende Forhold, da det jo maa erindres, at det nuværende høitærede Thing ikke vil være det, som engang vil komme til at afgjøre Spørgsmaalet, om saadanne Udgifter skulle bevilges eller ikke. Det er derfor, unægteligt, at Ansvar et maa komme til at paahvile Thinget, naar det stemmer over saadanne Udgifters Naagtelse eller Bevilgelse. Men det er ligesaa vist, og jeg kan i den Henseende ikke Andet end fuldkommen tiltræde, hvad den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgkreds (Tscherning) har yttret, at Ministeriet ikke kan vælte sit Ansvar over paa Rigsdagen. Det staaer til Ministeriet at overveie, om den Naagtelse, der finder Sted i Thinget, er af en saadan Beskaffenhed, at det bliver umuligt at føre Regjeringen paa den Vej, som det anseer for nød-